

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 312/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej JUDr. Jozefom Pikuliakom, advokátom, Skalité 1374, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoEk/11/2025 z 29. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. apríla 2026 elektronicky bez autorizácie podľa osobitného predpisu, riadne doplnenou podaním z 9. apríla 2026, domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 11CoEk/11/2025 z 29. októbra 2025 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a priznať sťažovateľke náhradu trov konania pred ústavným súdom. Zároveň navrhuje rozhodnúť o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

II.

Skutkový stav

2. V prebiehajúcom exekučnom konaní oprávnenej [REDACTED] proti povinnému [REDACTED], vykonávanom súdnym exekútorom JUDr. Ing. Pavlom Malíkom pod sp. zn. 106EX 563/20, bola nariadená exekúcia predajom nehnuteľností, ktoré sú na základe darovacej zmluvy uzatvorenej medzi povinným a jeho manželkou [REDACTED], rod. [REDACTED], na strane darcov a sťažovateľkou na strane obdarovanej vo vlastníctve sťažovateľky.

3. Rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 12C/64/2020-240 z 1. marca 2022 (ďalej len „rozsudok“) súd určil vo výroku I, že *„darovacia zmluva so zriadením vecného bremena uzatvorená medzi [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], v zmluvnej pozícii darcov a [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], v zmluvnej pozícii obdarovanej, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Čadca, katastrálnym odborom pod V 4643/2020 zo dňa 12. 11. 2020, je voči žalobkyni právne neúčinná“*. Žalobkyňa je v procesnej pozícii oprávnenej v exekučnom konaní.

4. Sťažovateľka podala v priebehu exekučného konania námietku vylúčenia veci z exekúcie, konkrétne nehnuteľností evidovaných na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] – pozemky parcela registra „C“ parcelné číslo [REDAKOVANÉ], výmera 365 m², druh pozemku záhrada parcela registra „C“ parcelné číslo [REDAKOVANÉ], výmera 573 m², druh pozemku trvalý trávnatý porast, parcela registra „C“ parcelné číslo [REDAKOVANÉ], výmera 158 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie parcela registra „C“ parcelné číslo [REDAKOVANÉ], výmera 577 m², druh pozemku záhrada parcela registra „C“ parcelné číslo [REDAKOVANÉ], výmera 1006 m², druh pozemku orná pôda parcela registra „C“ parcelné číslo [REDAKOVANÉ], výmera 1509 m², druh pozemku orná pôda a stavba rodinný dom so súpisným číslom [REDAKOVANÉ] na parcele číslo [REDAKOVANÉ]. Uvádza, že svoje námietky odôvodnila tým, že je vlastníčkou predmetných nehnuteľností, pričom namietala, že v rozsudku nie sú vo výroku uvedené nehnuteľnosti, ku ktorým exekútor vykonáva exekúciu ich predajom. Dôvodila preto, že nie je splnená podmienka materiálnej vykonateľnosti rozsudku, preto exekútor nemá oprávnenie speňažiť tieto nehnuteľnosti. Neexistuje ani právna norma, ktorá by ho oprávňovala rozhodnúť a určiť, že bude exekúciu ich predajom vykonávať, pričom takéto oprávnenie nemá ani exekučný súd. Poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/164/96 z 27. januára 1997 pojednávajúce o podmienke formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu a na povinnosť exekúciu zastaviť, ak tieto podmienky nie sú splnené.

5. O námietke sťažovateľky exekučný súd rozhodol uznesením sp. zn. 63Ek/1935/2020 z 9. decembra 2024, ktorým jej návrh zamietol. Proti rozhodnutiu exekučného súdu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom napadnutým rozhodnutím rozhodol odvolací súd tak, že výrokom I opravil uznesenie exekučného súdu v časti krstného mena povinného a výrokom II potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie. Napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť 9. februára 2026.

6. Súdny exekútor nariadil na 16. apríl 2026 oceňovanie nehnuteľností (ide o druhý termín oceňovania) vo vlastníctve sťažovateľky identifikovaných v bode 4 tohto uznesenia.

III.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka namieta nesprávnosť postupu, zistení a právneho názoru odvolacieho súdu. Odvolací súd uvádza, že v bode 1 odôvodnenia rozsudku sú presne identifikované nehnuteľnosti, ktorých sa odporovaný právny úkon týkal (poukazuje pritom na bod 12 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Podľa názoru sťažovateľky to ale nezodpovedá bodu 1 odôvodnenia, keďže v ňom nie sú nehnuteľnosti uvedené a špecifikované.

8. Sťažovateľka namieta názor odvolacieho súdu, že z výroku rozsudku je možné bez pochybností vyvodit' predmet darovacej zmluvy a označenie darovacej zmluvy je postačujúce. Z výroku rozsudku sa podľa nej nedá predmet darovacej zmluvy vyvodit', navyše, darovacia zmluva obsahuje viacero účastníkov na strane obdarovaných a na strane darcov (niekde boli darcovia v pozícii bezpodielových spoluvlastníkov, niekde v postavení výlučného vlastníka). Ide preto o viacero darovacích zmlúv. Sťažovateľka považuje právny názor odvolacieho súdu, že pre identifikáciu nehnuteľností stačí výrok rozsudku a že takéto označenie nehnuteľností je postačujúce, za arbitrárny. Namieta aj právny názor odvolacieho súdu, že v otázke materiálnej vykonateľnosti sú nehnuteľnosti dostatočne identifikované v darovacej zmluve (poukazuje pritom na bod 14 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Je podľa nej v rozpore s princípom právnej záväznosti rozhodnutí súdov, aby iný súd vykladal rozhodnutie iného súdu za použitia dokumentu, v danom prípade darovacej zmluvy, a jej obsah, keď jej obsah nie je súčasťou výroku rozsudku alebo súčasťou rozsudku ako jeho neoddeliteľná príloha.

9. V ďalšej rovine sťažovateľka atakuje procesný postup exekučného súdu, ktorý sám rozhodol o jej podaní (námietke vylúčenia veci z exekúcie), čím jej znemožnil podať vylučovaciu žalobu. Procesný postup v § 44 Exekučného poriadku je podľa nej normovaný obligatórne, preto mal odvolací súd zrušiť rozhodnutie súdu prvej inštancie.

10. Sťažovateľka je toho názoru, že uvedeným postupom porušil súd jej právo na spravodlivý proces a právo vlastniť majetok. Rozhodnutie malo dôsledky aj na jej právo na súkromie a obydlie, keďže exekútor už 26. marca 2026 pri prvom úkone oceňovania vstúpil do jej rodinného domu na účel jeho ocenenia.

11. Sťažovateľka navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, keďže výkon exekúcie môže mať pre ňu závažnú a trvalú ujmu, ktorá jej už priamo a bezprostredne prítomná, nakoľko jej hrozí, že príde o rodinný dom. Odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa sťažovateľky nie je v rozpore s verejným záujmom.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky smeruje k porušeniu práva na spravodlivý proces, na ochranu vlastníckeho práva a súkromia postupom odvolacieho súdu a napadnutým rozhodnutím. Odvolaciemu súdu sťažovateľka vytyka nedostatky v procesnom postupe vylúčenia veci z exekúcie a vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu vytyka nedostatky v jeho odôvodnení, pričom v sťažnostnej argumentácii rezultuje najmä tvrdené pochybenie v posúdení materiálnej vykonateľnosti rozsudku o určení neúčinnosti darovacej zmluvy.

13. Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné reagovať na sťažovateľkou tvrdené pochybenie exekučného súdu a odvolacieho súdu v procesnom postupe po uplatnení námietky vylúčenia veci z exekúcie. K tejto časti sťažnostnej argumentácie upriamuje pozornosť na znenie § 44 ods. 5 Exekučného poriadku, ktoré explicitne pripúšťa možnosť exekučného súdu rozhodnúť o námietke vylúčenia veci z exekúcie v prípadoch, ak rozhodnutie závisí len na jednoduchom právnom posúdení veci. Zároveň ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktorý v bode 1.4., zhrňujúc podstatnú časť odôvodnenia uznesenia exekučného súdu, poukazuje na to, že exekučný súd nepovažoval skutkový stav medzi účastníkmi za sporný a rozhodnutie exekučného

súdu v danom prípade spočívalo výlučne v právnom posúdení veci na základe predložených dokladov bez potreby vykonania dokazovania. Vzhľadom na uvedené nemožno exekučnému súdu a ani odvolaciemu súdu vytknúť namietané vady v procesnom postupe, naopak, z pohľadu legality a hospodárnosti konania je postup exekučného súdu a odvolacieho súdu správny. Navyše, z napadnutého rozhodnutia nemožno abstrahovať, že by sťažovateľka bývala uvedené aspekty vytýkala exekučnému súdu v podanom odvolaní. Napriek tomu ústavný súd považuje za potrebné vyjadriť sa aj k tejto sťažostnej línii.

14. Vo vzťahu k podstate sťažostnej argumentácie, ktorou sťažovateľka napáda posúdenie materiálnej vykonateľnosti rozsudku, pričom dôvodí, že výrok rozsudku nie je postačujúci pre legitímne exekučné postihnutie nehnuteľností zapísaných na LV č. ■■■ v katastrálnom území ■■■ vo vlastníctve sťažovateľky na základe darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena, sa ústavný súd oboznámil s príslušným listom vlastníctva, rozsudkom o určení neúčinnosti právneho úkonu, napadnutým rozhodnutím a podaním sťažovateľky. Posúdením týchto podkladov ústavný súd dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky. Pre poriadok je z pohľadu procesného práva potrebné ustáliť, že vykonateľnosť ako vlastnosť súdneho rozhodnutia sa viaže výlučne k rozhodnutiam zaväzujúcim plniť (§ 232 Civilného sporového poriadku), pričom takým rozhodnutím nie je rozsudok o určení relatívnej neúčinnosti právneho úkonu. Rozhodnutím ukladajúcim povinnosť plniť je súdne rozhodnutie, na podklade ktorého je vedené exekučné konanie v súdnej veci, ktorým sa povinnému ukladá povinnosť plniť oprávnenej. V situácii, ktorá je predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ide o výnimočné exekučné postihnutie majetku, ktorý vlastnícky nepatrí povinnému v exekučnom konaní. Občiansky zákonník a Exekučný poriadok explicitne počítajú s možnosťou veriteľa uspokojiť sa z majetku vlastnícky patriacemu tretej osobe, ktorá nie je v hmotnoprávnej pozícii dlžníka oprávneného, a to v prípade, ak predmet exekúcie táto osoba nadobudla na základe ukracujúceho právneho úkonu, vo vzťahu ku ktorému je súdom vyslovená relatívna neúčinnosť. Podstatou odporovateľnosti právneho úkonu je preto dosiahnuť stav, keď právny úkon ostáva platný, nedochádza k zmene vlastníckeho práva *erga omnes*, avšak *inter partes* je právny úkon medzi veriteľom a tým, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech (v súdnej veci sťažovateľka), neúčinný, čím sa pre veriteľa nastoľuje právna možnosť uspokojiť sa z veci, ktorá „ušla“ z dlžníkovho majetku odporovaným právnym úkonom. Neúčinnosť sa preto vyslovuje vo vzťahu k právnomu úkonu, nie vo vzťahu ku konkrétnej veci, hoci v konečnom dôsledku je úmyslom a právnym záujmom veriteľa uspokojiť sa z veci, ktorá bola právnym úkonom prevedená z vlastníctva dlžníka na tretiu osobu.

15. Napriek uvedenému nesprávnemu formulovaniu nedostatku materiálnej vykonateľnosti rozsudku, posudzujúc obsah a podstatu sťažostnej argumentácie, ústavný súd preskúmal ústavnú sťažnosť a jej prílohy, ako aj príslušný list vlastníctva a dospel k záveru, že ústavnej sťažnosti nemožno vyhovieť. Je zrejmé, že žalobkyňa (oprávnená v exekučnom konaní) sa voči sťažovateľke domáhala v základnom konaní vyslovenia neúčinnosti právneho úkonu – darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena, čomu (ako vyplýva z výroku rozsudku) súd vyhovel v plnom rozsahu. Je preto legitímne, že sa žalobkyňa na podklade predmetného rozsudku domáha vykonania exekúcie speňažením nehnuteľností, ktoré boli predmetom darovacej zmluvy, keďže, ako už bolo uvedené, práve toto je podstata odporovateľnosti právneho úkonu. Ústavný súd zdôrazňuje, že samotná sťažovateľka nerozporuje, že by nehnuteľnosti evidované na LV č. ■■■ pre katastrálne

územie [REDAKOVANÉ] nekorešpondovali s predmetnom darovacej zmluvy. Uvedené rovnako zdôraznil aj odvolací súd v bode 11 napadnutého rozhodnutia. Sťažovateľka síce uvádza, že *«Vlastníctvo nehnuteľností nadobudla sťažovateľka nielen „v zmluvnej pozícii s darcami [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]“, ale v niektorých boli v postavení bezpodielových spoluvlastníkov a pri niektorých v postavení výlučného vlastníka. Nejde teda o jednu darovaciu zmluvu, resp. darovací právny vzťah, ale o viacero darovacích zmlúv medzi rôznymi zmluvnými stranami a s viacerými zmluvnými právnymi vzťahmi, ktoré sú obsahom jednej listiny, označenej ako darovacia zmluva s vecným bremenom.»*, ústavný súd však *obiter dictum* poznamenáva, že argumentáciu voči vysloveniu neúčinnosti právneho úkonu mala uplatniť v konaní vo veci samej. Navyše, z uvedených tvrdení nemožno vyvodiť, aký vplyv by uvedená skutočnosť mala mať na vykonávacie konanie, ak v konečnom dôsledku bola relatívne neúčinnosť v prospech žalobkyne voči sťažovateľke vyslovená, čo sa týka darovacej zmluvy v celom rozsahu. Z listu vlastníctva je navyše zrejmé, že všetky nehnuteľnosti evidované na predmetnom LV č. [REDAKOVANÉ] pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ] nadobudla sťažovateľka darovacou zmluvou, ktorej vklad bol povolený pod V-4643/20. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že vecné bremeno v časti C listu vlastníctva vymedzuje užší rámec nehnuteľností, vo vzťahu ku ktorým majú [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zriadené vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného bývania a užívania darovaných nehnuteľností, uvedené však nespochybňuje zápis vlastníckeho práva všetkých tam evidovaných nehnuteľností na základe darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena v prospech sťažovateľky. Inak povedané, všetky tam evidované nehnuteľnosti sťažovateľka nadobudla na základe predmetnej darovacej zmluvy (pozri titul nadobudnutia na príslušnom LV), vo vzťahu ku ktorej bola vyslovená relatívna neúčinnosť. Preto ak exekučné orgány na požiadavku oprávnenej dospeli k záveru o opodstatnenosti vykonania exekúcie predajom nehnuteľností uvedených na LV č. [REDAKOVANÉ] pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ] v spojení s rozsudkom, ktorým bola určená relatívna neúčinnosť darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena voči oprávnenej, tomuto postupu nemožno vytknúť nezákonnosť či dokonca neústavnosť.

16. Ústavný súd zároveň uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vo všetkých sťažovateľkou vytýkaných aspektoch je jasné, konzistentné a presvedčivé. Uvedené rovnako platí aj vo vzťahu k argumentu týkajúcemu sa tvrdenej nedostatočnosti identifikácie nehnuteľností v bode 1 rozsudku, ktorú exekučný súd aj odvolací súd považoval za dostatočnú, a to poukazujúc najmä na identifikačné číslo vkladového konania. Ani v tejto časti sťažnostnej argumentácie preto nemožno prijať záver o porušení sťažovateľkou namietaných práv.

17. K namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 16 ods. 1 a 21 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že sťažovateľka namieta porušenie týchto práv v spojitosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, resp. v nadväznosti na toto porušenie. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto sťažovateľkou označených práv hmotného charakteru.

18. Ústavný súd s ohľadom na už uvedené dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky je potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

19. Vzhľadom na záver ústavného súdu stratilo opodstatnenie aj rozhodovanie o návrhu sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, preto tomuto návrhu ústavný súd nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu